

Prædiken til 13. søndag efter trinitatis

Matt. 20, 20-28

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da kom Zebedæussønnernes mor hen til Jesus sammen med sine sønner, kastede sig ned for ham og ville bede ham om noget. Han spurgte hende: »Hvad vil du?« Hun sagde til ham: »Sig, at mine to sønner her må få sæde i dit rige, den ene ved din højre, den anden ved din venstre hånd.« Jesus svarede: »I ved ikke, hvad I beder om. Kan I drikke det bæger, jeg skal drikke?« »Ja, det kan vi,« svarede de. Han sagde til dem: »Mit bæger skal I vel drikke, men sædet ved min højre og ved min venstre hånd står det ikke til mig at give nogen; det gives til dem, som min fader har bestemt det for.« Da de to andre hørte det, blev de vrede på de to brødre. Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: »I ved, at folkenes fyrster undertrykker dem, og at stormændene misbruger deres magt over dem. Sådan skal det ikke være blandt jer. Men den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener, og den, der vil være den første blandt jer, skal være jeres træl, ligesom Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange.« Matthæusevangeliet 20,20-28

Dagens evangelium beskriver en situation umiddelbart før påskeugen i Jerusalem: Jesus har netop sat sine disciple ind i sin kommende skæbne: lidelse, død og opstandelse. Alligevel er det, som om disciplene ikke kan fatte, hvad der er på færde: De forstår ikke, at Guds egen søn skal gå grueligt meget igennem. Det, som Jesus har lært dem, er prelet af på dem: Han har lært dem, at livet drejer sig om at gå sin skæbne i møde og ikke forsøge at hytte sit eget på bekostning af andre. Alligevel optræder de to Zebedæussønner, som om det er dem ganske ukendt: De tror åbenbart, de kan skaffe sig fordele i Guds rige. De to Zebedæussønner har udset sig de to fornemste, himmelske pladser ved Guds søns side - en ved hans højre og en ved hans venstre side. Zebedæussønnerne er ret dristige, da de uden tøven insisterer på deres ambitiøse ønske. I deres iver tøver de heller ikke med at påstå, at de sagtens kan drikke af samme bæger som han, deres mester. Zebedæussønnerne sætter med andre ord ikke deres lys under en skæppe.

Egentligt er det ret menneskeligt, sådan som de to Zebedæussønner opfører sig. Hvor

mange mennesker vil ikke gerne være stjerner og have opmærksomhed og anerkendelse? Jeg selv inklusive. Hvem vil ikke gerne høste frugterne af sin indsats og høste anerkendelse? Og hvem vil ikke gerne have belønning i himlen? Og hvilke forældre ønsker ikke, at deres børn skal klare sig godt og høste berømmelse? Dagens evangelium har sådanne hovedpersoner: To unge mænd, som gerne vil høste anerkendelse samt deres mor, som gerne ser sine børn blive kendte og belønnet.

De to Zebedæussønner, Jakob og Johannes, afslører sig som ret menneskelige, når de fremkommer med deres ønsker. De handler og tænker som denne verdens børn: De har behov og bekymringer om deres fremtid og lykke. De to har endda en mor til at gå i brechen for dem. Og måske gør hun det ligefrem gerne? Og måske endda på eget initiativ? Og måske drevet af sin moderkærlighed nurser hun om sine sønner lige på kanten af, hvad godt er - som en anden "helikopterforælder" :-).

Bag Zebedæussønnernes ønske om himmelsk anerkendelse gemmer sig en form for desperation. Ordet "desperat" kommer af det latinske tilsvarende ord, som betyder "uden håb". De to Zebedæussønner må savne håb for deres fremtid, siden de udfritter Guds søn om deres udkomme. Som Guds søns disciple har de ikke grund til at føle sig fortabte eller uden fremtid, alligevel opfører de sig sådan. Hvor tit har deres mester ikke vist dem kærlighed og trøstet og opmuntret

dem?

Er de mon i tvivl, om de er elsket? Er de mon i tvivl, om de er en del af fællesskabet? Hvordan kan det ellers være, at de higer sådan efter anerkendelse? Og hvorfor netop nu, hvor der er brug for sammenhold imellem disciplene? Det er ubelejligt, at de kommer med deres ønske lige netop nu, hvor disciple-fællesskabet er under pres, og der er brug for, at alle står skulder ved skulder. Jesus bruger sig selv som det gode eksempel: Han udøver ikke magt over dem eller nogen andre for magtens skyld, selvom han har magt til det. Tværtimod, han viser dem, at han, som er den mægtigste og største af dem alle, ofte tjener andre, frem for selv at lade sig tjene.

Jesus afviser de to Zebedæussønnernes ønske med ordene om, at den beslutning er op til hans himmelske fader. Jesus selv kan og vil ikke give nogle løfter om himmelsk belønning. Først nu træder de øvrige disciple i karakter: De øvrige disciple tager afstand fra Zebedæussønnerne og sætter dem på plads. Og Jesus lærer dem de berømte ord: "... den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener, og den, der vil være den første blandt jer, skal være jeres træl".

Det er meget menneskeligt, at Zebedæussønnerne siger og tænker, som de gør. Det er også nemt at genkende os selv i dem. Jesu disciple er hverken overmennesker eller supermænd, de er mennesker på godt og ondt, med fejl og mangler, med personlige

behov og ønsker. Deres menneskelige egenskaber gør - for mig at se - at de er lettere at føle med og forstå, modsat hvis de havde været uden fejl.

Endnu engang er evangeliet om Guds søn og hans disciple hverken skønmaleri eller eventyr. Evangeliet er ukrukket, usentimentalt, virkelighedsnært og konkret: En skildring af situationer af disciplenes færd sammen med Guds søn. Vi hører disciplenes reaktioner, behov - både som venner, vidner, kamerater til Guds søn. Også i den forstand ser vi tydeligt, at Guds søn lever og virker sammen med mennesker af kød og blod.

De mennesker kan Guds søn bruge. Til trods for deres mangler og fejl. For Guds søn ser hele tiden på potentialet i sine disciple. Guds søn ser på det mulige. Også her i dag, hvor vi hører, at to af dem stiller urimelige krav til ham. Alligevel bliver de ikke smidt på porten. I stedet bliver de sat på plads og ført tilbage i gruppen. Disciplenes sammenhold og loyalitet er det, som skal bære igennem. Disciplenes styrke er det fællesskab, som rummer deres indbyrdes forskelle, fejl og mangler. På godt og ondt supplerer de hinanden og komplementerer hinanden: Det, som den ene ikke har, har den anden osv.

Det fællesskab får de ikke lov at bryde ud af - hverken som i dag på grund af ønske om at være bedre end de andre - eller ved - som det sker i påsken - at prøve at stikke af fra gruppen, da de bliver bange og fortvivlede.

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Fjord Alle 13
6950 Ringkøbing
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

De er bundet til Guds søn og det fællesskab - herfra og ind i evigheden. Uanset at de flere gange gør sig fortjent til at ryge ud af fællesskabet, opgiver Guds søn dem ikke. Selv ikke Peter opgives.

Selv han som svigter mest, opgives ikke: Langfredag, hvor Peter tre gange fornægter Jesus, selv da sendes han ikke ud af fællesskabet. Guds søn svigter ikke, selvom Han selv svigtes. Sådan er Guds søn. Uanset hvor tarveligt Hans disciple end måtte opføre sig, og endda nægte at høre Ham til, så fornægter Han ikke dem. Tværtimod, Han strækker sin hånd ud mod dem for at bringe dem tilbage i fællesskabet.

Man siger i daglig tale, at ”det er menneskeligt at fejle”. De fleste glemmer fortsættelsen: ”og guddommeligt at tilgive”. Den sidste sætning er den vigtigste. ”Det er guddommeligt at tilgive”. Heri ligger visdommen. Apostlen Paulus siger det sådan: ”Kærligheden er størst af alt, kærligheden tror alt, håber alt, udholder alt ... kærligheden hører aldrig op”, 1. Korintherbrev, kapitel 13. Kærlighed er netop, hvad Guds søn magter. Med sin kærlighed kan han rumme disciplene, også selvom de svigter og ikke er perfekte. Guds søns kærlighed bygger bro over de svigt, som disciplene gør sig skyld i.

Alene Guds søn er i stand til at tilgive fuldt ud og elske fuldt ud - på trods af de svigt, som Guds søn udsættes for. Det er alene Guds søn, der kan elske, selv når Hans bedste venner fornægter, forråder og flygter fra

Ham. Alle som en svigter disciplene i påskeugen, der kommer. Alle som én bakker de ud - også selvom de er venner gennem de sidste år og har gået sammen, sovet, spist, grædt og leet sammen. Alle som én svigter de, da påskeugen kommer, og Guds søn lider døden.

Når Guds søn kan udholde sine disciple, som svigter, forråder, fornægter, mon så ikke Guds søn også kan elske os, som også svigter og forråder? Mon ikke også Guds søn vil kunne rumme og elske os? Og mon ikke Guds søn alligevel vil skaffe os himmelsk sæde, både til de to Zebedæussønner og de øvrige disciple, og til enhver, som tror og bekender Guds søn som Frelser og Forløser?

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver, én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen

Asser Skude
Bellahøj og Utterslev

Salmer:
365, 613, 470, 786